هرگاه یکی از شما نماز می خواند و خوابش گرفت، باید بخوابد تا خواب از سرش برود.

از عایشه رضی الله عنها روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إِذَا نَعَسَ أَحدُكُمْ وَهُوَ يُصَلِّي، فَلْيَرْقُدْ حَتَّى يَذْهَبَ عَنْهُ النَّوْم، فإِن أَحدَكم إِذَا صلَّى وهُو نَاعسٌ لا يَدْرِي لعلَّهُ يذهَبُ يسْتَغْفِرُ فيَسُبُّ نَفْسَهُ»: «هرگاه یکی از شما نماز می خواند و خوابش گرفت، باید بخوابد تا خواب از سرش برود. زیرا چه بسا در حالت خواب آلودگی نماز بخواند و نداند چه می گوید و به جای استغفار، خودش را نفرین کند».

[صحیح است] [متفق علیه]

موضوع حدیث کراهت وادار نمودن نفس به عبادت می باشد؛ بنابراین چون بر نمازگزار مقدمات خواب مانند خمیازه کشیدن غلبه نمود، باید نمازش را قطع کند یا آن را به اتمام رسانده و بخوابد و استراحت کند تا در حالت خستگی علیه خود دعا نکند.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/5789